

Kristian Thulesen Dahls tale ved Dansk Folkepartis årsmøde

Taler

Kristian Thulesen Dahl
Formand for Dansk Folkeparti

Dato

15. september 2018

Sted

Herning Kongrescenter

Vi véd jo, hvad vi står for her i Dansk Folkeparti. Vi mener grundlæggende det samme år efter år. Vi har en klar rød tråd. Mange danskere vil man kunne vække midt om natten og alligevel få et klart svar på, hvad det er, Dansk Folkeparti vil. Jeg har af og til udnævnt vores parti til at være Danmarks kedeligste! Fordi vi ikke overrasker. Fordi vi holder kursen.

Og engang imellem kan jeg da godt forstå, at det så kan virke helt forfriskende, at der er andre partier, der hopper og danser. Som man skal følge tæt – for gad vide, hvad de siger i dag?

Men altså. Nogle gange sker det også, at det bliver så forrykt – nogle vil nok sige crazy – at man stopper op et øjeblik og tænker: Hvad pokker foregår der derinde på Christiansborg?

Som i sommer, da alle lige pludselig ville være statsministre – eller som sidste vinter, da et parti kravlede rundt i et træ og truede med ikke at ville stemme for sin egen finanslov.

Når det sker, giver det mig altid anledning til lige at give det hele en ekstra tanke:

Hvad i alverden laver jeg her? Hvorfor er jeg her? For hvem? Nytter det noget?

Men jeg kan allerede nu sige, at efter et splitsekund når jeg altid frem til, at det giver SÅ meget mening at være her! Her i Dansk Folkeparti. At arbejde for vores fælles sag!

Og jeg er sikker på, at I har det på samme måde!

Derfor: Stort velkommen her til Herning!

Det er vel næsten sådan, at på den her tid af året, i den her weekend, er Herning Kongrescenter vores andet hjem. Vi føler os både meget velkomne og meget hjemme her. Der er ingen, der behøver sige til os: Lad, som om I er hjemme. Det gør vi allerede.

Velkommen til gæster, både fra Danmark og fra udlandet. Det er dejligt, at I er her.

Og, som altid, også velkommen til pressen. I er mange i år. Det er vi glade for.

Nogle mennesker tror, at vi politikere og I journalister lever som hund og kat, og at vi altid er på nakken af hinanden. Sådan er det jo ikke. Ikke altid i hvert fald.

Vi er faktisk så varme tilhængere af en fri, forskelligartet presse med mange forskellige tilgange til nyheder og begivenheder, at vi foruden at lave et medieforlig, hvor vi håber at have styrket mulighederne for mange medier, også har besluttet selv at finansiere et nyt medie. Nemlig "ditoverblik.dk", en netavis med borgerligt-nationalt afsæt, som alle gratis kan læse og abonnere på. Et godt supplement til de daglige nyheder.

Sådan et årsmøde her er selvfølgelig først og fremmest en fejring af Dansk Folkeparti.

En fest for vores fællesskab – for det, vi vil sammen, og for det, vi har opnået.

Men det er også en fejring af Danmark.

For vi er her lige præcis for det her: Danmark og danskerne!

Man kan sige det sådan, at helt grundlæggende er Danmark fantastisk.

Og helt grundlæggende er Dansk Folkeparti skabt for at bevare Danmark fantastisk!

Vores formål er at sikre Danmarks frihed og uafhængighed og danskernes lykke, rettigheder og muligheder i eget land.

Det gør vi med et skarpt øje på vores 1.000-årige historie, de danske værdier, vores fælles kultur, sprog, tro og fællesskab.

Som vi ofte erindrer hinanden om: Der har jeg rod – derfra min verden går.

Et ord, der tit forbindes med at være særlig dansk, er ordet hygge. Hygge er et ord, der svært lader sig oversætte til andre sprog. Så svært er det, at da det danske Institut for Lykkeforskning for et par år siden udgav en engelsksproget bog om dansk hygge, hed bogen "The little book of Hygge".

Prøv engang at tænk på, hvor ofte, vi bruger ordet hygge ...

Vi drysset det rundt; "det var hyggeligt at se dig", "her er superhyggeligt", "det var en hyggelig aften", "vi hyggede hele ferien". Hygge, hygge, hygge.

Udlandet er misundelige på vores hygge.

Så hvad er det, der gør, at vi i Danmark hygger? Det er jo ikke kun i familien, vi gør det. Det er også, når vi mødes med andre danskere på vejen. Når vi ser landsmænd på campingpladsen i Sydeuropa efter mange timers kørsel ned gennem Europa.

Eller når vi på arbejdspladsen får en fyraftensøl.

Er det ikke, fordi vi føler os trygge? Er det ikke, fordi vi føler, vi er sammen med nogle, der grundlæggende har de samme værdier og normer som os selv? Har vi i Danmark – måske netop på grund af vores historie og kultur – bragt os i en situation, hvor forudsætningerne for "hygge" er ekstra meget til stede? Er det mon derfor, at man ikke bare sådan lige kan oversætte ordet "hygge" til andre sprog?

Og hvis det er sådan, har vi faktisk et særligt ansvar for at sikre, at også fremtidige generationer kan føle noget særlig dansk ved begrebet "hygge". Så er der nemlig noget omkring det med sammenhængskraft, det med nationalt

fællesskab, vi skal holde fast i.

Måske det – uden at disse ord nødvendigvis bliver brugt i den sammenhæng – har noget at gøre med, at vi danskere prøver at holde fast i den nationale identitet. At vi ikke så let lader os overtale til at lade migranter fra fjerne lande komme hertil. At vi ikke så let lader os overtale til at lade EU styre endnu mere over Danmark. Selv om truslerne om, hvad der sker, hvis vi ikke makker ret, ofte er ret så voldsomme.

Som med afstemningen om Euroen i år 2000!

Hvis ikke vi stemte ja, ville Danmark økonomisk ikke kunne klare sig. Vi ville blive efterladt for os selv.

Men danskerne sagde nej tak, og Danmark er her stadig, stærkere og stadig med vores egen valuta – kronen!

Eller som med afstemningen om retsforbeholdet så sent som den 3. december 2015.

Her lød truslen, at vi slet ikke kunne samarbejde med de andre EU-lande om grænseoverskridende kriminalitet, hvis vi ikke makkede ret og fjernede retsforbeholdet. Europol-samarbejdet ville vi blive lukket ude af.

Dén trussel blev så suppleret med, at hvis man ville bekæmpe pædofili, misbrug af børn og narkoringe, så stemte man ja til afskaffelse af retsforholdet. Hvis man havde, som det blev sagt, "en anden ambition", stemte man nej.

Ak ja – hvor lavt kunne man synke!

Vi anbefalede et nej tak, og danskerne sagde rungende nej tak med over 53 procent af stemmerne.

Vi har stadig – og på trods af truslerne – et fortrinligt samarbejde med de andre lande. Også gennem Europol. Vi samarbejder fortsat for at bekæmpe pædofili og anden dybt utiltalende kriminalitet.

Og vi har heldigvis stadig vores retsforbehold, hvor vi samtidig fastholder vores

suverænitet i forhold til asylpolitikken.

Det Danmark, jeg gerne vil bevare, er det Danmark, hvor danskerne bestemmer, og hvor vi hygger os, er trygge, tager os af dem, der ikke kan selv, passer godt på vore ældre, så de får en værdig alderdom, og utrætteligt sørger for, at Danmark er bedst muligt i balance.

Vi ligger ikke under for truslerne. Vi har hørt dem for ofte. Og I skal vide, at om det så næste gang bliver forsvarsforbeholdet, som nogen nu jo vil afskaffe – er vi klar igen. Vi holder fast i Danmarks suverænitet. At danskerne i højere grad skal være herre i eget hus. At EU bestemmer alt for meget i forvejen. At EU ikke skal have mere magt over Danmark.

Der er meget diskussion om, hvad der skal ske efter næste valg. Om det så kommer her i efteråret eller først i starten af det nye år. Vinder blå blok? Vinder rød blok? Og hvad med os i Dansk Folkeparti? Hvor placerer vi os?

Vi har sagt det meget klart: Vi går til valg på, at hvis de fire partier, der i dag har flertallet, genvinder flertallet, kan Lars Løkke Rasmussen godt fortsætte som statsminister. Men det vil i givet fald være for en nydannet regering. En regering, hvor vi ikke synes, at Liberal Alliance længere skal kunne sætte kursen. De sidste par år har vist os, at det ikke er konstruktivt for at sikre en stabil ledelse af vort land.

Jeg vil gerne understrege, at dette ikke handler om, at et parti skal udelukkes fra indflydelse. For selvfølgelig skal Liberal Alliance have indflydelse svarende til deres opbakning fra danskerne. De skal tages alvorligt og respekteres. Men det skal være slut med, at LA kan diktere, hvad eksempelvis Venstre må samarbejde med os om. Hvilke kompromisser vi må lave – hvor vi eksempelvis også kan få Socialdemokratiet med.

Derfor skal vi have en ændring af regeringen efter næste valg!

Og jeg kan også sige til jer, at hvis vi får en tilstrækkelig opbakning fra danskerne – opbakning fra op imod hver femte dansker – vil vi så til gengæld være parate til at gå ind i regeringen i stedet.

Jeg mener, at de sidste par år har vist, at det var rigtigt af os ikke at gå med i regeringen dengang i sommeren 2015. Det stod – og står for mig stadig – klart, at Venstre dengang ønskede at gå selv. Der var ikke reelle forhandlinger om et regeringsgrundlag, hvor vi i tilstrækkelig grad kunne få vores politik med.

Vi kunne glemme alt om grænsekontrol. Vi kunne glemme alt om grænser for mere EU. Der kunne ikke rejses spørgsmål ved konventioner. Og der måtte ikke være en realvækst i den offentlige sektor, der kunne sikre de ældre, sundheden, trygheden.

Vi nåede derfor frem til, at vi kunne få mere igennem uden for en regering end inden for.

Det er jeg ikke i tvivl om, var rigtigt.

Men situationen ændrer sig. I dag har vi et samarbejde med Socialdemokratiet, som slet ikke var på tegnebrættet i 2015. Dengang Socialdemokratiet havde en formand, som svingede med Margrethe Vestager, og som på intet tidspunkt inddrog os. Nu har Mette Frederiksen tydeligvis indset, at Socialdemokratiet må have en anden kurs for ikke at ende lige så flosset som mange af deres søsterpartier rundt om i europæiske lande.

Og Venstre har nu haft nogle år til forhåbentligt at indse, at det nok giver en mere stabil regering at tænke i vores retning. Venstre bør være nogle dyrekøbte erfaringer rigere. Om EU, om migranter på vores motorveje. Om nulvækst. Om topskat. Så vi efter et valg kan få en reel forhandling om et regeringsgrundlag. I modsætning til situationen efter valget i 2015.

Så derfor: Det bliver aldrig et mål i sig selv for os at komme i regering. Men omvendt skal vi heller ikke være bange for det, hvis det er derigennem, vi kan få størst politisk indflydelse. Og meget tyder på, at omstændighederne kan være sådan efter det kommende valg, at indflydelsen er størst, hvis vi viser os parate til regeringsansvaret. Og derfor siger jeg: Hvis danskerne giver os det tilstrækkelige rygstød, erklærer vi os hermed parate til at tage ansvaret – også som regeringsparti.

Men hvad så, hvis valget falder sådan ud, at partierne i den såkaldte røde blok har flertallet? Ja – så vil det vist kunne blive helt "crazy". Så vil statsministerkandidaterne Uffe Elbæk og Pernille Skipper foreslå sig selv hos dronningen, som da vist nok kan komme på lidt overarbejde ...

Det kan blive ret dramatisk og kaotisk. Og mange spekulerer naturligvis på, om Socialdemokratiet på et tidspunkt får nok, og telefonen så ringer hos os. For hvis den gør, hvad så?

Og ved I hvad? Hvis den ringer – så tager vi den!

Hvad der så kommer ud af det, er selvsagt ikke til at sige. Men jeg kan love én ting: Og det er, at de mandater i Folketinget, danskerne tildeler os, vil aldrig sætte sig surmulende hen i et hjørne. De vil aldrig blive brugt til bare at udtrykke brok. Vi vil søge indflydelse – så de danskere, der stemmer på Dansk Folkeparti, ved, at de får maksimal valuta for deres stemme.

Vores plan A – vores anbefaling til danskerne – er altså, at vi ved valget peger på Lars Løkke Rasmussen som fortsat statsminister, men for en nydannet regering, hvor vi også selv er parate til at tage regeringsansvar. Men hvis danskerne sammensætter Folketinget, så vores plan A ikke kan lade sig gøre, vil vi holde alle kort åbne for at sikre Dansk Folkeparti størst mulig indflydelse.

Så hvis den situation opstår, så kender du – Mette – mit telefonnummer!

For det er helt uændret min opfattelse, at den bedste og mest levedygtige politik vil komme ud af et tæt samarbejde mellem Socialdemokratiet, Venstre og os.

Socialdemokraterne har skiftet udlændingepolitik de seneste par år. De tilslutter sig på mange stræk nu vores politik i Dansk Folkeparti.

Det skal vi glæde os over. Tage dem på ordet. Holde dem fast. Og gør de det, vil vi være de første til at takke Mette Frederiksen.

Historisk har Socialdemokratiet bekæmpet Dansk Folkeparti. Men vi skal være

parate, når modstandere ændrer sig og indser, at vi har haft ret i vores advarsler om deres tidligere politik.

Og sammen med vores mangeårige erfaring for samarbejde med Venstre mener jeg, der i fremtiden bør være grobund for et tæt og tillidsfuldt samarbejde os tre partier imellem.

Men inden folketingsvalg og eventuelt regeringssamarbejde og alt det andet, der følger med, mon så ikke vi har en finanslov, der skal på plads?

Jeg er mere fortrøstningsfuld i år end sidste år. Det tegner til, at vi kan blive enige om en god finanslov. Forhåbentlig uden at nogen skal en tur i trætoppene igen!

Regeringen fremlagde sit udspil til finansloven i slutningen af august. Der er mange gode takter i udspillet, og det bliver jo også bedre i takt med alle de valgløfter, regeringen har travlt med for tiden. Senest i forhold til erhvervsskolerne, der i finansloven står til at skulle spare milliarder, men som nu 14 dage senere skal have en tilsvarende pose penge retur. Sådan kan tingene jo gå stærkt nogle gange ...

Men på en række andre områder skal regeringen nu trækkes lidt ekstra for at få tingene landet fornuftigt.

Eksempelvis når det gælder vores pensionister.

Vi har foreslået, at den løbende udhuling af pensionen til både folke- og førtidspensionister stoppes. I har måske hørt om det.

Men nogle fik måske kaffen galt i halsen, da forslaget blev præsenteret som noget, der kun ville give en gevinst på 43 kr. om måneden – før skat! Jeg har i hvert tilfælde hørt flere sige, at hvis det virkelig er det, så må vi da kunne komme op med noget bedre.

Men var fremstillingen nu rigtig? Betyder forslaget blot en gevinst på 43 kr. om måneden?

Måske det giver et bedre indtryk af forslaget indhold, hvis vi kigger på, hvor meget en enlig folkepensionist, der får fuldt pensionstillæg og grundbeløb, ville have haft ekstra i år, hvis ikke pensionen løbende var blevet udhulet.

Svaret er 8.000 kr.

Det er rigtig mange penge for folk, der i forvejen ikke har så meget. Og med den viden vil de fleste helt sikkert sige, at forslaget er rigtig godt.

Og hvis vi ikke gør noget, vil udhulingen fortsætte og ifølge Ældresagen betyde, at pensionister, der kun har folkepension og ældrecheck at leve for, vil have mistet yderligere 6.400 kroner om ti år.

Så forslaget handler om meget mere end 43 kroner om måneden. Det handler både om mange penge – og det handler om anstændighed. For vi mener altså, at pensionister som et minimum bør reguleres, så deres pension følger med den almindelige lønudvikling. Det er bare sund fornuft. Og derfor holder vi fast i vores forslag!

Jeg talte før om at få kaffen galt i halsen. Det fik jeg forleden! Jeg troede, at vi for længst havde forladt snakken om ældre som en byrde.

Så jeg troede ikke mine egne ører, da en fremtrædende politiker fra et andet parti omtalte vores ældre som – hold nu fast – ældrebyrden!

Hvor kom dét lige fra? Jeg troede, jeg havde hørt det for sidste gang. Men det skulle åbenbart være det udtryk, man bruger på gangene på Christiansborg. Så må jeg bare slå fast – så er det ikke Dansk Folkepartis gange, der tænkes på.

For jeg synes ikke, der er noget mere nedladende end at omtale de mennesker, som i årevis har slidt og slæbt for Danmark, som en byrde!

Vores ældre fortjener en ordentlig alderdom – og det skal gælde hele vejen rundt! Må vi bede om lidt respekt for disse medborgere – tak!

I disse årtier får vi også mange ældre medborgere, seniorer – som er gået på pension, men som stadig har et godt helbred, og som igennem årene har sikret, at de har sparet nok sammen til at kunne have en økonomisk bedre alderdom, end man kunne forvente tidligere.

Det er rigtig dejligt, at vi også har den slags ældre her i Danmark.

Dansk Folkepartis ældrepolitik har jo altid først og fremmest handlet om at sikre, at de pensionister, der ikke har de største private pensioner – der ikke har råd til at rejse på ferie i udlandet, sikres.

Pensionister, der ofte må vende hver en krone for at få økonomien til at hænge sammen. Dem skal vi være særligt opmærksomme på! Det var også derfor, at vi indførte ældrechecken i sin tid.

Vi har også et særligt ansvar for dem, der sidder på vores plejehjem, og som er dybt afhængige af en ordentlig og værdig pleje. Dem, som ikke nødvendigvis råber højest – men dem, der har allermost brug for hjælp.

Dem skal vi være der for – dem skal vi være særligt opmærksomme på!

Men vi har også den grundlæggende holdning, at når det går godt i Danmark, skal alle danskere gerne mærke fremgangen. Og det gælder så også vores pensionister. Det er derfor, vi ønsker at lempe modregningsregler, så også pensionisterne kan mærke de bedre tider.

Ud over at vi har et råderum at bruge til bedre velfærd, er der bestemt også steder, hvor vi kan finde penge. Hvis jeg nævner tallet 36 milliarder kroner, ved I, hvad jeg tænker på ...

Finansministeriet har beregnet, at de offentlige kasser hvert år belastes med mellem 30 og 40 milliarder kroner til ikkevestlige indvandrere i Danmark. Og jo jo. Ikkevestlige indvandrere er jo et vidt begreb. Mon ikke det i højere grad er en økonomisk belastning på grund af folk fra Mellemøsten og Nordafrika end på grund af folk fra Asien. Det ved vi godt!

Og som om det ikke var nok. Så vil Enhedslistens, De Radikales og Alternativets politik medføre endnu større indvandring fra Mellemøsten og Nordafrika og endnu større udgifter i fremtiden. Til ubodelig skade for vores nationale fællesskab og samhørighed.

Nu holder de radikale landsmøde i Nyborg, mens vi holder vores årsmøde her i Herning. Og derfor er det også på sin plads at sende en hilsen afsted.

Egentlig gør jeg det med en lille erindring om en episode i Odense forrige lørdag. Her stod jeg ved vores stand til det fynske folkemøde ved siden af de Radikales stand. Og Morten Østergaard og jeg stod så og drillede hinanden, da en kvinde kom hen til os. Hun var synligt overrasket over at se os i festligt og gemytligt drilleri. For hvordan i alverden kunne sådanne to kamphaner stå ved siden af hinanden – nærmest uden at komme op at slås. Og hun spurgte sødt, om hun dog ikke måtte tage et billede af denne historiske situation. Hvad hun selvsagt fik ja til.

For Morten Østergaard! Det er jo ikke dig, vi er imod. Det er din politik! Det er din politik specielt på indvandringsområdet, der vil være dybt skadelig for vort land. Og lige præcis på dette område, kan vi jo ikke engang finde tro på fremtiden i salige Svend Aukens citat om radikal politik: "At det er lige så svært at blive klog på radikal politik som at sømme budding op på en væg."

For på udlændingeområdet ved vi præcis, hvad I vil. Og I vidste – også sidst, I var i regering, hvad I ville, og fik det igennem.

Så derfor til jer i Nyborg: Ha' et rigtigt godt landsmøde. Det håber vi virkelig for jer. Men vi håber samtidig, at danskerne vil sikre, at I – samlet i Nyborg – aldrig igen får indflydelse på udlændingepolitikken.

Der er så mange ting, vi gerne vil sikre i vores Danmark.

Heldigvis er der bred enighed om, at vores sundhedsvæsen skal være i verdensklasse. Det SKAL fungere. Det SKAL være der for os, når vi har brug for det. Det SKAL vi prioritere.

Når der er så mange, der betaler deres skat uden stort postyr, så hænger det blandt andet sammen med, at vi ved, at vi og dem, vi holder af, kan få hjælp og pleje, omsorg og behandling, når vi har brug for det, uanset størrelsen på vores pengepung. DET er velfærd i vores samfund. Det skal vi værne om. Og det gør vi i Dansk Folkeparti.

Der sker mange ting på sundhedsområdet i disse år. Store projekter – med store ambitioner. Det er godt. Men det udfordrer også vores dygtige personale på vores sygehuse. De løber rigtig stærkt. Også for stærkt engang imellem.

Derfor var det også virkelig godt, at vi sidste år fik fjernet det årlige to-procents sparekrav, som sygehuse i mange år havde været underlagt. Det var noget, Dansk Folkeparti havde kæmpet for i årevis. Og til sidst lykkedes det.

Men der er flere udfordringer. Ting, som vi simpelthen bliver nødt til at gøre bedre.

Der er fødeafdelinger, hvor personalet er presset så meget, at de ikke føler, at de kan levere den omsorg og behandling, de gerne vil. Medicinske afsnit, hvor overbelægning stadig er et problem. Hvor patienter for ofte må ligge på gangene. Det er der ingen, der er blevet hurtigere rask af.

Og der er psykiatrien, der mangler ressourcer. Hvor alt for mange patienter bliver genindlagt og genindlagt, og hvor det for ofte sker, at det lige pludselig er politiet, der står med opgaven med at håndtere psykisk syge. Det er ikke sådan, det bør være.

I fremtiden kommer man til at tilbringe mindre tid i en seng på et sygehus, når man bliver indlagt. Og der kan måske være langt til det sygehus, hvor man kan få den bedste behandling.

Derfor bliver vi nødt til at have større fokus på det, som sker, før man kommer på sygehuset, og på den behandling, man skal have, når man kommer hjem igen.

Der bliver ganske enkelt brug for et gevaldigt løft af den service, som kommunerne skal levere på sundhedsområdet.

Og derfor kommer det i de kommende år til at handle om, at der er ordentlig

sammenhæng mellem sygehus, kommune og den praktiserende læge. At der er styr på, at de rette står klar til at tage imod én som patient, når man bliver udskrevet fra sygehuset. At man får den rigtige hjælp. Til tiden. At vi sikrer mere nærhed i vores sundhedsvæsen.

Og når kommunerne kommer til at fylde mere, så kommer regionerne helt automatisk til at fylde mindre.

Jeg synes derfor også, at tiden er inde til at tage en alvorlig diskussion om, hvorvidt vi i det hele taget har brug for regionerne længere. Har vi virkelig brug for tre administrative lag og tre hold folkevalgte politikere til at varetage sundhedsområdet? I et land med samme indbyggertal som Hamborg med opland? Nej. Det mener jeg ikke.

Og her tænker jeg selvfølgelig ikke på alle de dygtige og dedikerede mennesker, der arbejder på vores sygehuse. Det skal de selvfølgelig også gøre i fremtiden. Dem har vi i dén grad brug for.

Men vi har ikke brug for regionsråd med politikere og embedsmænd. Staten og kommunerne kan sagtens løfte opgaven. Og de penge, vi sparer på at nedlægge regionsrådene, kan vi investere i et endnu bedre sundhedsvæsen. Bedre kvalitet. Mere tid. Mere nærhed.

Og når vi nu taler om nærhed, vil jeg vende tilbage til den nærhed, vi skal sikre i Danmark. Hvordan vi binder Danmark sammen, så vi får et land i balance.

Mange husker måske, at vi har haft diskussionen før.

I 1980'erne, hvor København i den grad trængte til en håndsrækning fra resten af landet.

Bygninger i vores hovedstad stod i forfald. Huse, som måske var blevet tømte af kommunen, fordi man anså husene som ubeboelige. Skadedyr og vilde katte havde overtaget flere boligområder.

I 80'erne raslede indbyggertallet ned – økonomien i København led, og kommunen kunne ikke betale sine regninger.

Det er ikke længe siden – men Danmark stod dengang sammen om at få sat København på rette spor igen.

Det er København i dén grad kommet.

Derfor er det jo også godt at se, når man kører ind i København, hvordan man bygger og bygger. Nye boliger til de mange, mange mennesker, der gerne vil bo i vores hovedstad. Bygninger, der engang stod i forfald, er enten blevet renoveret, revet ned eller bygget om.

Men i en tid, hvor hovedstaden nu buldrer derudad – hvor økonomien er i stor vækst, så er det også vigtigt, at vi holder øje med resten af Danmark.

Regeringen lagde fornuftigt ud efter valget i 2015, hvor ambitionerne var høje for at skabe et Danmark i balance.

Statslige arbejdspladser blev rykket ind i landet, og nogle uddannelsespladser blev rykket uden for de fire største byer.

Derudover præsenterede vi sammen med regeringen et godt og stærkt medieforlig i forsommeren, hvor der blev sat grundige DF-aftryk i forhold til at styrke de regionale medier.

Medieforliget var det seneste i en række af initiativer, der skal skabe bedre balance i Danmark.

Men nu er det, som om regeringen spiller på to heste, og der bliver skabt tvivl om regeringens politik. Det, synes jeg, er ærgerligt!

For når vi ifølge tal fra organisationen Danmark på vippen kan se, at nogle kommuner kan have en lav skatteprocent og høj velfærd, og andre kommuner må kæmpe en kamp for at sikre velfærd til deres borgere, samtidig med, at de har Danmarksrekord i kommuneskatter, så har vi en udfordring med vores balance.

Det kan jo ikke nytte noget, at man som ældre skal overveje at flytte kommune, simpelthen fordi den kommune man bor i, ikke har råd til en værdig ældrepleje. Så er det altså bedre, at vi sikrer, at alle kommuner har en fornuftig økonomi.

Vi vil ikke have flere områder af vores land, der visner hen – fordi vi ikke tænkte os om i tide. Hvor man ikke kan belåne, man ikke kan få sine børn i skole, hvor indkøbsmuligheder er en by i Rusland.

Vi ønsker et Danmark, der hænger sammen. Hvor det er muligt at leve sit liv på en fornuftig måde overalt på den lille stump jord, som Danmark udgør i verden. For første gang i 100 år har vi hørt om netto-tilflytning til vores øer. Det er ikke kommet af sig selv! Det er kommet på grund af politiske beslutninger, som vi i vores parti har stået i spidsen for. Og vi skal være stolte af, at vi kæmper for et Danmark, hvor det også er muligt at bo på en af vores mange øer eller i vores landdistrikter. Det er faktisk ikke i storbyernes interesse, at vi alle flytter til storbyen. Det vil give endnu større udfordringer, end dem man allerede slås med der i dag.

Så ja – selvom det kan til tider være svært at se kursen hos andre partier, så kan man også her regne med os i Dansk Folkeparti: Vi holder fast i visionen om et Danmark i balance!

Siden valget i 2015 – og siden flygtninge- og migrantkrisen var på sit højeste, og migranterne væltede uhindret ind over grænsen og vadede op af de danske motorveje - har vi brugt rigtig, rigtig mange kræfter på at bremse tilstrømningen af asylansøgere.

Langt over 100 stramninger har vi gennemført. Og det har virket! Der kommer langt færre asylansøgere hertil. I 2015 fik 10.849 asylansøgere opholdstilladelse her i landet. Et voldsomt stort tal. Alt for stort. I de første fem måneder af 2018 var tallet 581. Stadig for mange. Men dog et ret markant fald. Det er en kæmpe forskel. Vores politik virker!

Tænk, hvis det havde været Helle Thorning-Schmidt og Morten Østergaard, der stadig havde været ved magten. En skræmmende tanke. Slet ikke til at holde ud at tænke på.

Nu er tiden inde til at tage det næste skridt. Og det er at sikre, at mange af de mennesker, som har fået asyl og hjælp i Danmark på midlertidig basis, rejser hjem igen og er med til at genopbygge deres land. Deres fremtid ligger ikke i

Danmark.

Vi har sikret, at der kommer færre ind – og det skal vi selvfølgelig fortsætte med. Nu skal vi også sikre, at der kommer langt flere ud. Færre ind, flere ud. Sådan skal det være.

Det er det, som nogen gange er blevet kaldt for et paradigmeskift. Ikke det mest mundrette ord, det indrømmer jeg. Måske var det bedre bare at kalde det for en hjemsendelsespolitik? Det er da i hvert fald til at forstå. Der er ikke så meget at tage fejl af.

For hjemsendelser er der brug for, hvis vi skal stoppe udviklingen henimod, at Danmark bliver mere og mere præget af islam. For det er faktisk det, der er sket i mange år. En større og større del af Danmarks befolkning består af mennesker med oprindelse i muslimske lande. Det er skidt.

Og hvis det ulykkelige skulle ske, at kaospiloten Uffe Elbæk og Morten Østergaard for alvor får indflydelse på dansk politik igen, vil tilstrømningen igen vokse. Det vil være katastrofalt.

Og hvis man ikke tror, at det vil have en stor betydning, så kan man bare kaste et blik over Øresund og se på de tragiske forhold i Sverige, hvor gruppevoldtægter, bandekrig, bilafbrændinger, shariadomstole og utryghed er dagens uorden. Det er konsekvenserne af mange års dybt uansvarlig indvandringspolitik.

Kære venner, det er dét, der er på spil! Elbæk, Østergaard og Skipper og hvad de nu ellers hedder må for alt i verden ikke få lov til at sætte kursen for Danmark og åbne grænserne op på vid gab igen. Det må ikke ske. Det skal vi gøre alt, hvad vi kan for at forhindre. Og det VIL vi gøre alt, hvad vi kan, for at forhindre!

Det er også det, som Jimmie Åkesson og Sverigedemokraterne gør alt, hvad de kan for at forhindre i Sverige. Sverigedemokraterne kæmper svenskernes sag. Og det vækker genklang. Mange svenskere har fået nok. Partiet fik et flot valg sidste søndag. 17,6 procent af stemmerne. En markant fremgang fra sidste valg 12,9 procent. Det kan de godt være glade og stolte over. Og da specielt i en situation hvor alle de øvrige partier har rottet sig sammen imod Sverigedemokraterne og

hvor medierne også har gjort, hvad de kunne, for at gøre livet svært for partiet.

Så er vi til gengæld glade for, at Jimmie Åkesson har valgt at bruge tid på at komme her til Herning og levere en hilsen til os senere i dag. Det glæder vi os til at høre.

Jeg er også glad for, at regeringen nu langt om længe har fundet ud af, at de vil gøre noget ved, at statsløse har kunnet få statsborgerskab her i landet SELVOM PET siger, at de er til fare for rigets sikkerhed. Det ér sket, at en person, som vores efterretningstjeneste sagde kunne være til fare for rigets sikkerhed, har fået dansk statsborgerskab. Det er HELT absurd. Det mener regeringen så nu, at de måske har fundet en løsning på. Og det er fint. Bedre sent end aldrig.

Dybest set forstår jeg overhovedet ikke, at det skal være så kompliceret. For Grundloven siger jo klart, at indfødsret gives ved lov. Det er Folketinget, der bestemmer. Og kun Folketinget. Sådan burde det i hvert fald være. Og sådan synes vi i Dansk Folkeparti, at det skal være. Og så kan vi sådan set være ligeglade med, om der er nogen konventioner, som måtte sige noget andet. Men underligt nok, så er det et synspunkt, som vi står ret alene med...

I det hele taget har hele diskussionen om statsborgerskab til potentielle terrorister været grotesk. Det var netop fordi, vi i en annonce gjorde den danske befolkning opmærksom på den helt vanvittige situation i Folketinget, hvor et stort flertal var i færd med at give statsborgerskab til en person, som PET havde advaret om kunne være til fare for rigets sikkerhed, at debatten kom i gang.

Det var den annonce, som gjorde, at der blev lagt sag an mod os. Fordi vi havde gengivet citater fra debatten i folketingssalen og havde brugt et billede af et lovforslag. Det var der nogen, der følte sig voldsomt krænkede over. Og advokater stod klar til at køre sagen imod os. Selvfølgelig med fri proces....og udgifter til statskassen til følge.

Det var et værre cirkus. Og gudhjælpemig, om vi ikke tabte sagen både i byretten og landsretten. Langt ude. Så er det godt, at vi har en højesteret, som kan skære igennem. For vi blev fuldstændig frikendt i Højesteret i marts måned i år. 7 enige højesteretsdommere satte tingene på plads. Det var en stor sejr – ikke bare

for os. Men også for ytringsfriheden. Og for demokratiet.

Stor tak til Højesteret for at feje både byret og landsret af banen og sikre ytringsfriheden i vort land!

Nå, tilbage til fremtiden. Når vi har fået en effektiv hjemsendelsespolitik, så vil det også betyde, at vi fremover ikke skal bruge store ressourcer på at integrere asylansøgere i det danske samfund. Deres fremtid er jo i hjemlandet.

Fremover bør det også være slut med at kunne søge asyl i Danmark, hvis bare man har råd til at betale en menneskesmugler for at fragte én herop. Simpelthen et asylstop.

Og i stedet for hvert eneste år at bruge 30-40 milliarder kroner på at betale for ikke-vestlige indvandrere her i Danmark, så vil vi langt hellere bruge penge på at hjælpe flygtninge i deres nærområde. Hvor vi kan hjælpe mange flere mennesker for pengene og hvor vi samtidig så frigør en masse penge til at udvikle vores eget velfærdssamfund.

Og helt ærligt, kære venner. Jeg har set et arabisk medie beskrive, at der sidste måned rejste mere end 300.000 syrere hjem til Syrien via Tyrkiet for at fejre ramadanen. Jeg har også set, at et rejseselskab slår sig op på at sælge rejser fra Billund til Syrien. Mon så ikke, at der er en hel del syrere, der godt kan rejse hjem i stedet for at være her? Det tror jeg. Hvis flygtninge og migranter kan rejse hjem for at holde ferie, så kan de også blive der permanent. Punktum.

Det er den vej, Dansk Folkeparti vil. Og jeg tror på, at det nok skal lykkes. Vi har rykket dansk politik markant. Prøv engang at tænk tilbage på tiden før Dansk Folkeparti fik indflydelse. Der var Danmark på samme spor som Sverige.

Det er vi ikke længere. Vi har rykket dansk politik på helt afgørende punkter. Det er vores fortjeneste, at vi ikke er endt ligesom Sverige. Det var aldrig sket uden os.

Derfor tror jeg også fuldt og fast på, at vi kan rykke tingene endnu længere i vores retning fremover. Det bliver ikke nemt. Og det kommer til at tage tid og

være mere besværligt, end vi kunne ønske os.

Men sådan er politik. Der er ingen snuptagsløsninger. Der er kun hårdt og vedholdende arbejde for det, man tror på. Det er det eneste, der virker. Det er i forhandlingslokalet, at forandringer skabes. Ikke oppe i træet eller ude på sidelinjen. Det er sådan, vi arbejder. Det er sådan, vi er. Vi står fast. De andre rykker sig. I vores retning.

Et af de steder, vi i den kommende tid skal have rykket de andre partier, er i forhold til kriminelle udlændinge. Det er et af de steder, hvor min retsfølelse bliver mest krænket. For helt ærlig: Hvis man kommer til vores land og begår grov kriminalitet, skal man selvfølgelig udvises.

Og man skal ikke ved at nægte at samarbejde, kunne undgå udvisningen og så spankulere frit rundt i det danske samfund.

I dag har vi folk gående rundt i vores samfund, som er udvist af landet, men som vi ikke kan få ud, fordi disse mennesker ikke vil samarbejde om deres udrejse.

Her må vi sige stop. Det går simpelthen ikke længere. Hvis man er udvist og nægter at udrejse, skal man ikke længere kunne gå frit rundt i vores samfund. Så skal man i et lukket fængsel indtil den dag, man samarbejder om sin hjemsendelse. Vi bliver simpelthen nødt til at sige fra overfor kriminelle udlændinge, der misbruger internationale konventioner som et værn imod almindelig sund fornuft. Vi skal skærme danskerne imod disse kriminelle udlændinge.

Flygtninge- og migrantkrisen i 2015 udstillede mange problemer. Blandt andet problemerne i forhold til EU. At nogles drøm om et grænseløst Europa er håbløs. Og naiv.

Kan I huske tilbage i 2011? Hvad det allerførste Margrethe Vestager og Helle Thorning-Schmidt gjorde, da de fik regeringsmagten?

De fjernede den grænsekontrol, som vi netop havde fået besluttet.

Heldigvis fik vi magten tilbage igen i 2015 og fik genindført grænsekontrol fra januar 2016.

Og jeg tror godt, at vi – i dette forum – kan være enige om, at grænsekontrollen ikke er der for sjov – selvom mange ynder at gøre grin med den.

De nedgør den. Lader som om, at den ikke virker.

Men det passer ikke!

Siden grænsekontrollen blev indført den 4. januar 2016 og frem til den 26. februar i år 5500 udlændinge er blevet afvist!

En af de afviste udlændinge, som måtte vende retur til Tyskland, viste sig senere at have planer om et terrorangreb.

Kan I forestille jer, hvad der kunne være sket, hvis den mand var blevet lukket ind i Danmark?

Heldigvis sagde vi nej. Han måtte ikke komme ind i vort land.

Grænsekontrollen er slet ikke tilstrækkelig endnu. Den skal udbygges. Men selv den vi har nu, har sin effekt. Den skal ikke nedgøres. Til gengæld skal vi udtrykke en stor tak til de politifolk og hjemmeværnsfolk, der i al slags vejr bemander grænsekontrollen. Tak!

For et par år siden, lavede vi en annonce med sloganet "Der er så meget, vi skal passe på".

Jeg har brugt det i mange sammenhænge siden – for hvor er der dog meget, som vi skal passe på her i Danmark.

Vi skal passe på vores land, så vores børn i fremtiden også kan vokse op med tryghed, høj velfærd og de samme muligheder – uanset beløbet på ens forældres bankkonto.

Vi skal værne om vores værdier. Så ligeværd mellem mand og kvinde ikke udviskes og erstattes af kønsopdeling og tildækning.

Vi skal skærme Danmark fra folk, der vil os det ondt. Som vil skabe frygt og terror og kaotiske tilstande i islams navn.

Vi skal sørge for, at vores fælles penge går til de rigtige ting.

Ja – jeg er altså nødt til igen at nævne, at der hvert år bruges 30-40 milliarder kroner til ikke-vestlige indvandrere.

Skulle vi ikke hellere sørge for, at alle danskere kan få en god og værdig alderdom med en god og omsorgsfuld pleje?

At vores børn får de bedste forudsætninger i starten af livet og bliver godt rustet til fremtiden. Helt fra vuggestuealderen og senere i skolevæsenet.

At vi sikrer os, at hvis vi bliver syge, så kan vi få en ordentlig behandling. Vi skal ikke ligge på gangene eller hastes hjem fra sygehuset, fordi der er overbelægning og travlhed. Vi skal prioriteres og føle os i gode hænder.

At vi sikrer os, at Danmark hænger sammen. At vi kan få den samme behandling, uanset hvor vi bor i landet. At der ikke er områder, der hægtes af.

At vi ikke lader EU tromle os. Vi skal holde fast i, at vi er en selvstændig nation med egne love og regler.

Jeg indledte denne tale med at komme ind på, hvor Dansk Folkeparti står og om de mange gisninger om, hvorvidt vi er røde eller blå.

Men i virkeligheden synes jeg ikke, det giver mening at placere Dansk Folkeparti i en kasse. Som dem, der samarbejder alene med de blå – eller dem der samarbejder alene med de røde. Vi er mere end det!

Vi er Dansk Folkeparti!

I årenes løb har de andre partier nærmet sig os – og fred være med det! Det er jo en fantastisk situation, at vi i dag kan lave udlændingestramninger på tværs af de traditionelle blokke.

Men gør det os rødere, at Socialdemokratiet er blevet strammere på udlændingeområdet?

Nej.

Gør det os mere blå, at Venstre nu kører store annoncer om velfærd, som vi har kæmpet igennem på skiftende finanslove?

Nej.

Dansk Folkeparti er ikke blevet mere røde – eller mere blå. Vi er os selv.

Det vil vi blive ved med at være.

Jeg har virkelig glædet mig til dette årsmøde. Sammen med alle jer, der har det samme projekt som mig.

Som har den ambition, at vi i fremtiden kan overlevere et Danmark til vores børn og børnebørn, som vi kan stå ved. Som vi kan være stolte af.

Vi har vores fælles mål med at være en del af Dansk Folkeparti.

Vi kæmper for Danmark!

Godt årsmøde til os alle.

Kilde

Fra prof. Robert Klemmensens private samling

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Dansk Folkeparti, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kristian-thulesen-dahls-tale-ved-dansk-folkepartis-aarsmoede-2018>